EFENDİMİZİN HİCRETİ

İÇİNDEKİLER

EFENDİMİZİN HİCRETİ

Sevgili Peygamberimizin amcası Ebu Talib'in ölümünden sonra Mekke müşrikleri Efendimize daha çok eziyet etmeye başladılar. Her gördükleri yerde Kâinatın Sultanına hakaret ediyor, mübarek yüzüne tükürüyorlardı. Kâbe'de ibadet ederken bile mübarek başına hayvan işkembesi koyacak kadar ileri gitmişlerdi. Canımız O'nun başına feda olsun.

Efendiler Efendisi kimle konuşsa, bir müşrik hemen o kişinin yanına gidip, "Demin sizinle konuşan şu adamın sözlerine aldırış etmeyin. O, buraların delisidir. Biz, yalancı olduğu için O'nu aramızdan kovduk." diyerek Efendimizi yalanlıyorlardı.

Bu eziyetleri yapanların başında Ebu Cehil ve Sevgili Peygamberimizin öz amcası Ebu Leheb geliyordu. Ebu Leheb'in eşi Ümmü Cemil de kocasından aşağı kalmıyordu. Efendimizin geçeceği yollara dikenli çalılar taşıyarak O'nun mübarek ayaklarının acımasını ve kanamasını sağlamaya çalışıyordu. Bu kadar hakaret ve işkencenin sonunda Yüce Allah hem Ebu Leheb'in hem de eşinin cehenneme gideceğini ayetle Efendimize bildirdi.

Bu eziyetlerle de yetinmeyip Efendimizin mübarek bedenini ortadan kaldırmayı bile denediler. Kaç kez öldürmeye çalıştılarsa da Allah, O'nu müşriklerden korudu. Bu eziyetler sadece Efendimize değil diğer inananlara da fazlasıyla yapılıyordu. Zulüm bu kadar dayanılmaz olunca, Yüce Allah Müslümanların başka yerlere gitmesine izin verdi.

Bu emirle birlikte daha önce Müslümanların bir kısmı Habeşistan'a gitmişti. Şimdi gidilecek yer ise Medine idi. Medine'de Efendimize iman etmiş Müslümanlar bulunuyordu.

Sevgili Peygamberimizin çektiği sıkıntıları da iyi bildiklerinden, "Ya Resulallah! Ne olur bizim yanımıza Medine'ye gelin. Biz sizi her türlü tehlikeye karşı korumaya hazırız. Sizin için hepimiz seve seve canımızı vermeye razıyız." diyorlardı. Bu tekliflerini birkaç defa yapmışlardı.

Sevgili Peygamberimiz bunun üzerine Mekke' deki Müslümanların Medine'ye gitmelerini emretti. İnananların hemen hepsi Medine'ye gidince sıra kendisine gelecekti. Küçük gruplar hâlinde ve geceleri Mekke'den birer ikişer ayrıldılar. Sonunda Mekke'de sadece Sevgililer Sevgilisi Efendimiz, Hazreti Ali ve Efendimizin sadık dostu Hazreti Ebubekir kaldı.

Bu gelişme müşrikleri çok korkuttu. Aralarında hemen bir toplantı yaptılar. Toplantıda daha önce Mekke'de hiç görmedikleri zayıf, sivri sakallı ve çirkin bir ihtiyar da vardı. Onu daha önce hiçbiri görmemişti. Aralarında onu da görünce:

– Sen de kimsin, diye sordular.

– Ben Mekke'ye yakın bir kabilenin reisiyim. Duydum ki Muhammed'i durdurmak için burada bir toplantı yapılıyormuş. Ben de gelip fikirlerimi söylemek istedim, diye cevap verdi ihtiyar.

– İyi o zaman, geç sen de kendine oturacak bir yer bul, dediler.

Bu yeni gelişmeyi durdurmak için neler yapmaları gerektiğini konuşuyorlardı. Konuşanların sesleri bulundukları yerin dışından bile duyuluyordu. Oldukça kızgın ve endişeli bağrışmalar oluyordu. İçlerinden biri:

– Şimdi bu yeni dine inananlar Medine'de kendilerine bir sürü taraftar toplayabilirler. Onlardan hiçbirinin Medine'ye ulaşmaması lazım. Aksi hâlde sonumuz çok kötü olur. Bir diğeri:

– Öyle diyorsun ama hepsi Medine'ye varmış bile. Burada sadece Muhammed'le arkadaşı Ebubekir kalmış.

– Öyleyse biz de bu ikisinin Mekke'den ayrılmasına engel olmalıyız.

– Engel olup ne yapacağız, dedi biri.

– Onları hapse atarız. Ölene kadar hapiste kalırlar.

Ebu Cehil:

– Sanki arkadaşları O'nu hapiste bırakırlar. Gerekirse gelip bizimle O'nu kurtarmak için savaşırlar bile. Bundan daha güzel bir fikrim var benim.

– Nedir o, diyerek hep beraber merakla Ebu Cehil'e baktılar.

– Muhammed'i öldürmek. Böylece O da, davası da bitmiş olur. O ölünce yandaşları başsız kalacağından hepsi dağılmak zorunda kalır.

Bu fikir hepsinin hoşuna gitti. Hatta Efendiler Efendisinin nasıl öldürüleceğini de bizzat Ebu Cehil anlattı. Bu suikast ekibinin başında da kendisi bulunacaktı.

Bunlar karşısında çirkin ihtiyar, Ebu Cehil'e:

– Bu fikir dâhice. Seni tebrik ederim. En güzel çözümü sen buldun. Doğrusu bu fikirler benim bile aklıma gelmemişti, dedi.

Zalim bir insan olan Ebu Cehil'e bu sözleri söyleyen ihtiyar, kılık değiştirmiş olan şeytandı. İlk insan yaratıldığı gün lanetlenen şeytan, Efendimizin öldürülme kararının alındığı toplantıya da bizzat katılıyordu. Bu toplantıyı ve toplantıda alınan kararı Yüce Allah, Peygamber Efendimize bildirdi.

Sevgili Peygamberimiz de o gece Medine'ye yola çıkacaktı. Yeğeni Hazreti Ali'yi yanına çağırarak kendisine emanet edilen malları gösterdi. Bu malların sahiplerini söyledi ve hepsinin sahibine teslim edilmesini istedi. Ayrıca Hazreti Ali o gece Efendiler Efendisinin yatağında yatacaktı.

Nihayet gece yarısı oldu. Başlarında Ebu Cehil'in bulunduğu suikast çetesi Efendimizin evininin dört bir yanını sarmışlardı. Sayıları kırk kişiyi buluyordu. Silahlarını kuşanmış kırk sevimsiz savaşçı. Planlarına göre Sevgili Peygamberimiz evinden çıkar çıkmaz O'nun üzerine hep birlikte saldıracaklardı. Sonra da hançerleriyle Kâinatın Sultanının hayatına son vereceklerdi.

İnsanlıktan nasibi olmayan suikastçılar evin etrafındayken Efendimiz evinden çıktı. Yerden bir avuç toprak aldı. Yâsin suresini okuyarak mübarek avucundaki toprağı müşriklerin üzerine attı. Sonra da kötülükleri yüzlerine yansıyan bu adamların arasından yürüyerek gitti. Allah'ın izniyle bu kötü ruhlu adamların hiçbiri Sevgili Peygamberimizi göremediler. Üstelik aralarından geçip gitmesine rağmen.

Peygamber Efendimiz yolda giderken bir adama rastladı. Evinin etrafında bekleşen adamlara kendisini gördüğünü haber vermelerini istedi. Adam, Efendimizin evinin yanına geldi. Gerçekten evin etrafını sarmış bir sürü adam vardı. Onların başı olan Ebu Cehil'e:

– Şaşarım sizin aklınıza. Evin içinde olmayan birini bekliyorsunuz, dedi.

Ebu Cehil:

– Sen ne demeye çalışıyorsun be adam, diye karşılık verdi.

– Sizler burada Muhammed'i bekliyorsunuz. Ama boşuna. Çünkü ben buraya gelmeden önce O'nu yolda gördüm. Üstelik bana sizlerin burada bekleştiğinizi söyledi.

– Yalan söylüyorsun, yalan! Hepimiz burada olduğu hâlde evden çıkmış olamaz. Eğer çıksaydı

O'nu mutlaka görürdük.

– O, gideceği yere çoktan gitti. Evden çıkarken üzerinize toprak serpmiş. Bakın hepinizin üstü başı toz toprak içerisinde, dedi adam.

Bunun üzerine müşrikler birbirlerine baktılar. Gerçekten de hepsinin kafası gözü toprak içerisin-

deydi. Allah, bir mucizesiyle Sevgili Peygamberimizi onlardan kurtarmıştı. Fakat müşrikler bu duruma inanmak istemediler. Evin kapısını kırarak içeri daldılar. Ebu Cehil:

– İşte yatak! Bu yatakta yatan da Muhammed'in ta kendisi. Haydi saldırın, dedi.

Yatağın yanına varıp örtüyü kaldırdılar. Hep birlikte tam kılıçlarını kullanacaklardı ki Ebu Cehil:

– Durun, diye bağırdı. Bu Ali'dir.

Müşrikler Hazreti Ali'ye:

– Muhammed nerede, diye sordular.

Hazreti Ali:

– Bilmiyorum, canı nerede olmak istiyorsa orada, diye cevap verdi.

Bunun üzerine müşrikler oradan ayrılıp derhal Kâbe'de toplandılar. Ne yapıp edip Sevgili Peygamberimizi bulmaya karar verdiler. O'nun Medine'ye gidişine engel olmaya çalışacaklardı. Bu düşünceyle derhâl Hazreti Ebubekir'in evine gittiler. Kapıyı Hazreti Ebubekir'in kızı Esma açtı. Esma'ya:

– Baban ve arkadaşı burada mı, diye sordular.

Esma:

– Burada değiller, dedi.

– Öyleyse nereye gittiler?

– Nereye gittiklerini bilmiyorum. Hem bilsem de söylemem zaten, dedi Esma.

Bu cevap müşrikleri çılgına çevirdi. Esma'yı dövdüler ve onu itekleyerek zorla eve girdiler. Evin her yerini aradıktan sonra tekrar Kâbe'de bir araya geldiler. Yaptıkları görüşme sonucunda bir karara vardılar. Aldıkları bu kararı Mekke sokaklarında tellal bağırtarak duyuruyorlardı:

– Muhammed'i ve arkadaşı Ebubekir'i ölü ya da sağ olarak getirene yüz deve verilecektir! Duyduk duymadık demeyin! Bu ikisini ölü veya sağ getirene yüz deve ve başka hediyeler verilecek!

Biricik Peygamberimiz ve sevgili arkadaşı Hazreti Ebubekir Medine'ye doğru yola çıkmışlardı. Fakat Medine'ye her zaman gidilen yerden değil farklı bir yoldan gideceklerdi. Yüz deveyle zengin olmayı düşünen gözü dönmüş herkes bu iki kutlu yolcunun peşine düşmüştü. Ancak ne yöne gitseler elleri boş

dönüyorlardı. Fakat içlerinde bir grup Sevgili Peygamberimizin gittiği yönü doğru tahmin etmişti.

Silahlarını kuşanmış, atlı bir ekip Peygamber Efendimiz ve yol arkadaşı Sıddık Ebubekir'in izini bulmuşlardı. İki kutlu arkadaş Sevr Mağarası'nda saklanıyorlardı. Mağaranın girişine kadar gelen müşrikler birbirlerine seslendiler:

– Gelin, gelin! İzleri burada sona ermiş. O ikisi buradan başka yerde olamazlar.

Sevinçle hepsi mağaranın ağzına toplandı. Fakat müşrikler oraya gelmeden az önce bir örümcek mağaranın girişine kocaman bir ağ örmüştü. Girişin diğer tarafına ise bir güvercin yuva yapmış yumurtasının üzerinde yatıyordu. Mağaranın içinden dışarıdaki azılı düşmanların dizlerinden aşağısı görünüyordu. Müşrikler eğilip baksalar hem Kâinatın Sultanını hem de O'nun kutlu arkadaşını göreceklerdi.

Bu sırada Hazreti Ebubekir korkudan titriyordu. Kendisi için değil, Efendimize bir zarar verileceğinden endişeliydi. Dışarıdaki konuşmalar sürerken

kısık bir sesle Peygamber Efendimize:

– Anam babam sana feda olsun ya Resulallah! Bana olacaklar umurumda değil. Ancak şu dışarıdakilerin sana bir zarar vermelerinden çekiniyorum, dedi. Peygamber Efendimiz:

– Korkma ya Ebubekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Aynı anda dışarıda çok hararetli konuşmalar sürüyordu. Müşriklerden biri:

– Bence burada boşuna zaman kaybediyoruz. Eğer Muhammed ve arkadaşı buraya gelmiş olsaydı şu örümcek ağı bozulmuş olurdu, dedi. Bir diğeri:

– Evet, doğru söylüyorsun. Hem bu ağ bozulmuş olurdu. Hem de şu güvercin uçup giderdi. Daha fazla vakit kaybetmeyelim. Çok fazla uzaklaşmadan onları yakalayalım, dedi. Sonra hep birlikte:

– Haydi, o zaman. Burada daha fazla durmayalım, diye bağrışarak atlarına binip Sevr Mağarası'ndan uzaklaştılar.

AMANSIZ TAKİP SÜRÜYOR

Sevgililer Sevgilisi Peygamber Efendimiz ve arkadaşı Sevr Mağarası'nda üç gün beklediler. Bu üç günde müşrikler aramadık yer bırakmadılar. Üçüncü gün sabahın erken vaktinde Hazreti Ebubekir'in kölesi onlara iki tane deve getirdi. Bu develerle birlikte Medine'de son bulacak olan yolculuk başlamış oldu.

Ancak daha yol yarılanmıştı ki müşriklerden Süreka adlı biri onların izini buldu. Süreka gece gündüz atını sürerek onları çölde yakalamıştı. Peşlerinden birinin geldiğini görünce Hazreti Ebubekir yine çok endişelendi. Peygamber Efendimiz ona:

– Korkma ey Ebubekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Sonra dönüp Süreka'ya doğru baktı. Efendimizin kendisine doğru bakmasıyla Süreka'nın atının ayakları kumlara gömüldü, adım atamaz hâle geldi.

Sevgili Peygamberimiz önüne dönüp yoluna devam etmeye başlayınca atın ayakları kumdan kurtuldu. Süreka bunun üzerine tekrar onları takip etmeye başladı. Efendiler Efendisi tekrar kendisine doğru bakınca atının ayakları yine kumlara gömüldü. Üstelik bu kez atın ayaklarının gömüldüğü yerden dumanlar çıkmaya başladı. Bütün bunların Allah'ın bir mucizesi olduğunu anlayan Süreka:

– Ey Muhammed! Beni burada böyle bırakma. Sen bizim içimizdeki en merhametli insansın. Başıma gelen bu şeylerin senden kaynaklandığını anladım, diyerek yalvarmaya başladı.

Efendimiz de ona:

– Seni kurtarırım, ama bir şartım var, dedi.

– Söyle ya Muhammed! Şartını yerine getirmeye razıyım.

– Şimdi bizim peşimizi bırakıp geri döneceksin. Eğer bu yöne gelenler varsa onlara engel olacaksın, tamam mı? Şartım budur.

– Tamam ya Muhammed! Söylediğini yapacağım. Yeter ki beni bu durumdan kurtar, dedi Süreka.

Bu konuşmanın üzerine Süreka'nın atı kumdan kurtuldu. O da verdiği sözü tuttu ve geri döndü. Yolda Sevgili Peygamberimizi takip eden başka atlıları gördü. Onlara Efendimizin gittiği yönü göstererek:

– Ben şu tarafların tamamını dolaştım. Şimdi oralardan geliyorum. O yönde yolculuk yapan kimseler yok. Haydi, Muhammed ve arkadaşını diğer taraflarda arayalım, dedi.

Müşrikler Süreka'ya teşekkür ederek yollarını değiştirdiler. Böylece Sevgili Peygamberimizi takip eden kimse kalmadı.

Efendimizin, sevgili arkadaşı Hazreti Ebubekir' le hicret ettiğini Medine de duymayan kalmamıştı. Heyecanla onların gelişi bekleniyordu. Artık insanlar her gün Medine'nin dışına kadar geliyor, öğlen sıcağı artana kadar onları bekliyorlardı.

Mekke'den gelecek kadar süre geçmiş olmasına rağmen Allah Resûlü henüz gelmemişti. Onların başına bir şey gelmiş olabileceğinden dolayı çok endişeleniyorlardı. Küçük-büyük, yaşlı- genç herkes yollara dökülüp Kâinatın Efendisinin yolunu gözlüyordu. Kadınlar evlerin damına, gençler uzun hurma ağaçlarına çıkmış onları bekliyordu. Nihayet bir gün hurma ağacındaki gençlerden biri bağırmaya başladı:

– Geliyorlar! Geliyorlar! Onlar geldi. İşte oradalar!

Bu muştunun üzerine bütün Medine halkı yollara döküldü. Küçücük bebekler bile annelerinin kucağında Peygamberler Peygamberi Hazreti Muhammed Efendimizi görmeye feliyordu.

Çocuklar koşuşturuyor, yaşlı genç herkes sevinçten ağlaşıyordu. Dillerde ilâhiler, ağızlarda salâvatlar O'na doğru sel gibi akıyorlardı. Canlı-cansız, insan-hayvan ne varsa mutluluktan uçuyordu. Yeryüzünde daha önce hiçbir insana bu kadar büyük, bu kadar güzel bir karşılama yapılmamıştı.